

*Всичко може да се случи,
стига да вярваш истински!*

*Приключенията на
Минерва
Минт*

Гората на говорещите дървета

Текст Елиза Пуричели Гуера
Илюстрации Габо Леон Бернщайн
Превод Нели Раданова
Редактор Албена Раленкова
© Издателство „Фюг“, 2015
ISBN 978-954-625-978-3

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя.
Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено.
Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantycyca Dreamfarm s.r.l., are exclusively licensed to Atlantycyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantycyca S.p.A. All rights reserved.

La foresta degli alberi parlanti

© 2013 Atlantycyca Dreamfarm s.r.l., Italia
Editorial project by Atlantycyca Dreamfarm s.r.l., Italy
Text by Elisa Puricelli Guerra
Illustrations by Gabo León Bernstein
Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.
International Rights © Atlantycyca S.p.A.,
via Leopardi 8 – 20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantycyca.it – www.atlantycyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantycyca S.p.A.

Елиза Пуричели Гуера

ГОРАТА НА ГОВОРЕЩИТЕ ДЪРВЕТА

Илюстрации

Габо Леон Бернщайн

Издателство „Фюм“

Какво се случи дотук...

Минерва Минт е на девет години и живее във вилата „Гуштер“, на върха на Адмирааската скала в Корнуол, заедно с четиринайсет снежни кукумявки, шест лисици и един язовец на име Хуго. С нея живее и госпожа Флопс – чистачката, която преди девет години я намерила в пътна чанта на гара „Виктория“ в Лондон и решила да се грижи за нея.

Минерва на всяка цена иска да разбере какво е станало с родителите ѝ, но това не е лесно, защото в чантата освен нея имало само един том на „Универсална енциклопедия“ с гатанка на първата страница, едно писмо, адресирано до някой си Септимиус Ходж, и нотариалния акт за собстве-

Какво се случи дотук...

ност на вилата в Корнуол. Дълго време Минерва се опитва да разреши загадката сама, но най-после има кой да ѝ помогне – новите ѝ приятели Рави и Томазина.

Заедно с тях тя открива, че е потомка на пирата Меривал и на една магьосница, прекрасната Атея. И двамата били членове на банда злодеи, Морските разбойници, които преди триста години тероризирали бреговете на Корнуол. Атея била предадена от главатаря им, жестокия Блек Барт, но преди да умре, тя откраднала и скрила приказното съкровище, което разбойниците били натрупали. Единственото указание за намирането му Атея оставила на токущо родената си дъщеричка, заедно с магьъз талисман: маака флейта, при чийто звук допитат стотици кукумявки. Минерва и приятелите ѝ откриват флейтата във вилата „Гушер“, в една кутийка, скрита в зида. Но какво е станало с дъщерята на Атея и с най-голямото съкровище, съществувало някога на този свят?

1

Внимавайте с дините!

В спокойното село Пемброуз започваше нов светъл летен ден – слънцето блестеше над водата, едва-едва накъдрена от лекия бриз, няколко лодки се поклащаха в морето, макар рибарите, замаяни от жегата, да бяха по-склонни да подремнат, отколкото да хвърлят мрежите. Калдъръмените улички, които се виеха над пристанището, бяха хладни и сенчести и в малките градинки пред къщите цъфтяха рози, люляци и ралица. След една седмица местната градинарска организация щеше да връчи наградата „Най-добър градинар“ и внезапно всички жители на селото се

Внимавайте с дините!

оказаха запалени градинари. От отворените прозорци се носеше аромат на яйца, бекон и препечен хляб. Беше време за закуска и четене на местния вестник, в който жителите на Пемброуз намираха новините, които после обсъждаха разпалено на площада.

Гуендалина Бартоломей беше станала по-рано от обикновено. Беше се облякла особено грижливо и премиташе пред магазина си за бельо и шапки. Дочу шум, изправи се и се усмихна – Тимъти Лонг беше излязъл току-що, за да вземе вестника, оставен пред входа на гостилницата му.

- Добър ден! – поздрави тя сияеща.

Младежът се стресна и наведе поглед към износената си и покрита с петна кафява жилетка. Тази сутрин реши да изпробва една нова рецепта с миди в сос и паста...

- А, Гуендалина... – каза той, като прикри най-голямото петно на жилетката си с вестника. – С-с-страхотен ден... – заекна той. – Аз... ето... – в този момент видя, че още е по пантофи, и млъкна притеснено.

Глава 1

Но Тимъти щеше да се почувства още по-неудобно, ако знаеше, че някой го наблюдава...

- Уф, нищо интересно не се случва в това село! - въздъхна тежко Томазина. - Само Гундалина прави мили очи на Тимъти. Ама че скука!

- Хайде сега, не казвай, че в Пемброуз никога не се случва нищо! - пошерна Раби.

- Е, добре де, но сега не се случва нищо - измърмори момичето.

Раби си помисли, че само Томазина може да мисли за приключения още преди да е закусила. Колкото до него, той искаше само една хубава филия препечен хляб с мармалад. А вместо това трябваше да стои на пост.

Двамата бяха залегнали зад една редица бъчви, пълни с гини, готови за товарене на фургончето на Бет, който продаваше плодове и зеленчуци из околните села.

А Минерва се криеше зад една ниска стеничка от другата страна на улицата. От

Внимавайте с дините!

приятелката им се виждаха само няколко червени къдрици и от време на време проблясваха живите ѝ зелени очи.

- Не издържам вече на тая скука! - възмути се Томазина. - Ние сме шпиони с важна мисия, не е ли така?

Раби наведе поглед към тефтерчето, което държеше на коленете си: всъщност, не бяха отбелязали нито едно важно нещо.

- Тогава може би трябва да отидем да дебнем на друго място - предложи той. - Където се случват по-интересни неща.

- Добра идея - съгласи се Томазина и направи знак с ръка на Минерва.

Момчето отговори, като посочи към пристанището.

- Добре, хайде да се размърдаме - прошепна Томазина на Раби. - Но внимавай да не ни разкрият...

Момчето тръсна ядосано рамене. Защо Томазина трябва винаги да му обяснява какво да прави, все едно е малко момче? В мига, в който се изправи, Раби изгуби равновесие.

Глава 1

Беше стоял клекнал толкова дълго време, че като стана, краката му се подгънаха.

Подпря се инстинктивно на бурето срещу себе си, то падна и блъсна другото до него, след което последва нещо ужасно. Дините се затъркаляха по стръмната уличка точно когато от отсрещната страна се загаде групичка туристи, току-що слезли от автобуса. Но чужденците бяха твърде ангажирани да снимат грациозните къщички, за да обърнат внимание на дините.

- О, не! - извика Минерва. Прескочи стеничката и се затича след дините, като размахваше ръце като вятърна мелница.

- Внимавайте! Махнете се от там!

Гостилничарят се съвзе от притеснението си и с жест на истински кавалер вдигна на ръце Гуендалина, за да я спаси.

- Тимъти... - въздъхна тя и се вкопчи блажено за врата му.

- Внимавайте! Игват дините! Скрийте се! - извика пак Минерва, като ги задмина. - Пустааа! Пустааа!

Беше безсмислено, туристите бяха с гръб към нея, заети с разглеждането на нормандската църквичка, и имаха слушалки в ушите си, защото слушаха историята на селото. Минерва Минт обаче беше ненадмината в тичането и почти стигна до тях.

- Махнете се от тук! Пристигат дините!

Томазина и Раби се мъчеха да я настигнат. Русите букли на момичето се развяваха красиво, докато тичаше елегантно, и от усилието

Глава 1

бузите ѝ бяха порозовели. Изглеждаше още по-красива. Поне така мислеше Раби, докато я гледаше замечтано.

- Защо винаги забъркваш такива кашу? - изсъска Томазина и разруши магията.

- Точно се оплакваше, че нищо не се случва... - отвърна ѝ Раби обидено.

- Пазете се! ДИНИТЕ ПРИСТИГАТ!!! - изкрещя с пълно гърло Минерва.

Най-последно туристите обърнаха и тогава настана голяма бъркотия.

За щастие, Минерва Минт беше ненадмината в разрешаването на сложни ситуации.

- Вече се чувствам много по-добре! - въздъхна Раби няколко часа по-късно и се търкулна по гръб на тревата.

Няма нищо по-добро за забравяне на една ужасна сутрин от хубав пикник с топлите питки и ягодовия мармалад на госпожа Флорс. Особено ако човек е пропуснал закуската.

Раби, Минерва и Томазина лежаха на поляната пред вила „Гушер“, на върха на Адми-

Внимавайте с дините!

ралската скала, на едно място, откъдето се виждаха селото и морето. Четиринайсет снежни кукумявки долитаха и отлитаха от покрива на вилата, сякаш бяха любопитни да чуят разговорите им или по-вероятно привлечени от остатъците от пикника.

- Без малко щях да умра от глад - добави момчето.

- Прекаляваш, както винаги! - срязва го Томазина, като избърса с кърпичка полепналия по ръцете ѝ мармалаг. После се обърна към Минерва, чиято уста беше още пълна.

- Обаче колко са невъзпитани тези туристи! Не ни казаха дори едно „благодаря“, затова им спасихме живота.

- Е, не сме им спасили живота... - отбеляза Раби. - А и ако сме честни, ние бяхме виновни.

- Ти беше виновен! - уточни Томазина.

Минерва гълтна бързо хапката си и се намеси, за да сложи край на поредната караница.

- Важното е, че всичко свърши добре.

И наистина, туристите, предупредени от нейните викове, в последния момент успяха

Глава 1

да се скрият зад един рододендронов храст, а дините дори не се напукаха. Макар че да ги събират после една по една в кацата се оказва тежка работа.

- Сега обаче ще трябва да работим като градинари - въздъхна Раби.

За съжаление, най-голямата гиня се беше изтърколила в градината на госпожица Хорация Хагък, ужасната медицинска сестра на селото, и беше съсипала любимите ѝ зюмбюли. Минерва, Раби и Томазина цяла сутрин сагиха новите зюмбюли и за да не им се сърди, обещаха, че ще се грижат за цветята всеки ден.

- Градинарството е едно от най-досадните неща в света! - каза възмутено Томазина. - Ще изгубим сума ти време, вместо да търсим Дракона.

От няколко дни тримата държаха под око жителите на Пемброуз, за да разберат кой е написал двете предизвикателни послания към Бандата на кукумявките и се подписва „Дракона“. Ето защо се оказаха в онази неприятна ситуация само преди няколко часа.

Внимавайте с дините!

- Не открихме нищо за него. А той знае всичко за нас... дори и това, че сме по следите на съкровището на Морските разбойници - въздъхна Томазина. - Според мен чака ние да открием съкровището, за да сложи после ръка върху него!

- Но защо не си го търси сам? - попита Раби, докато се чудеше дали да изяде последното парче питка.

- Може и да се е опитал... и да не е успял. Ние обаче няма да му разрешим да ни го вземе, нали, Минерва?

- Не, разбира се - отсече тя и блясъкът в зелените ѝ очи потвърди, че е така.

- Но как да се пазим от него, като дори не знаем кой е? - попита Раби и усети тръпки по гърба си.

В тези горещи слънчеви дни Дракона им се струваше като черен облак, носещ гъжд и гръмотевици. Тримата приятели се огледаха объркани. Пемброуз беше спокойно рибарско селце, чиито жители бяха горди и независими хора, ръбести като скалите, изваяни от вя-

Глава 1

търза и морето. Предците им бяха контрабандисти, пирати, разбойници и престъпници, така че не беше чудно сред потомците им да се крие някой като Дракона, който може да е и твърде опасен.

Минерва се изправи.

– Знаете ли какво? Тъй като утре ще сме заети с градината на госпожица Хадък, трябва да използваме добре останалата част от деня. – Върху покритото ѝ с лунички лице цъфна хитра усмивка. – Дойде ми наум нещо...

– Браво! – Томазина скочи на крака и оправи кокетната си памучна рокличка, с която приличаше на безгрижна пеперуга. – Какво ще правим?

Раби усети, че му се свида стомахът: най-логичното обяснение беше, че е защото изяде прекалено много питки. Но откакто дойде в Пемброуз, се научи да вярва на предчувствията си и да разпознава знаците.

„Тоя ден тръгна накриво...“, каза си момчето, докато следваше приятелките си към къщи, „и няма начин да не свърши зле... за мен“